

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce **Ing. H. S., CSc.**, právně zastoupeného JUDr. Robertem Jonákem, advokátem se sídlem Žižkova 280, Havlíčkův Brod, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení MUDr. T. Š., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2005, č. j. 30 Ca 205/2003 - 65

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2003, č. j. KUJI 9690/2003 OUP-HI. Tímto rozhodnutím bylo v odvolacím řízení změněno rozhodnutí Městského úřadu v Přibyslavi, odboru výstavby a ekologie (dále jen „stavební úřad“) ze dne 5. 3. 2003, č. j. výst. 4293/332/2002-ŠF, kterým ve sloučeném územním a stavebním řízení (dále jen „stavební řízení“) povolil k žádosti stavebníka MUDr. T. Š. stavbu „přístavba a stavební úpravy garáže“ na pozemku p. č. st. 216 v katastrálním území P.. Stěžovatel ve správním řízení vystupoval jako účastník řízení, neboť jeho nemovitost sousedí s pozemkem, na kterém měla být zamýšlená stavba umístěna.

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), když namítl, že se krajský soud náležitým způsobem nevypořádal se všemi žalobními námitkami týkajícími se nevyřešených vlastnických vztahů v místě provádění

stavby, neodstranil pochybení správních orgánů, když do současné doby nebyla vyřešena otázka správnosti údajů zapsaných v katastru nemovitostí, a jeho rozhodnutí tak ve svých důsledcích znamená nepřipustný zásah do vlastnického práva stěžovatele. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný označil kasační stížnost za nedůvodnou. Ve svém vyjádření uvedl, že rozsudek krajského soudu považuje za správný a ztotožňuje se s důvody, které krajský soud vedly k jeho vydání. V dalším odkazuje na odůvodnění svého napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě stěžovatele. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Ke kasační stížnosti se vyjádřila MUDr. T. Š. jako osoba zúčastněná na řízení. Poukázala především na skutečnost, že vlastnické právo k pozemku p.č. st. 216, kat. území P., na němž má být předmětná stavba situována, bylo v průběhu řízení opakovaně doloženo nabývacími listinami, vytýčením hranice sousedních pozemků p.č. st. 216 a st. 215 v terénu (provedeným na základě žádosti stěžovatele) bylo zjištěno, že současný stav odpovídá platnému stavu obsaženému v mapových operátech katastru nemovitostí. Stěžovatelem uplatněné námitky proto považuje za nedůvodné a ničím nepodložené.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 5. 3. 2003 bylo stavebním úřadem vydáno pod č. j. výst. 4239/332/2002-ŠF stavební povolení, kterým na základě žádosti stavebníka MUDr. T. Š. povolil stavbu „přístavba a stavební úpravy garáže“ na pozemku p. č. st. 216 v k. ú. P., a to za podmínek podrobně ve stavebním povolení rozvedených. V průběhu stavebního řízení, které vydání stavebního povolení předcházelo, stavební úřad přezkoumal předloženou žádost z hledisek uvedených v § 37 a § 62 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), projednal ji s účastníky řízení a s dotčenými orgány státní správy a posoudil shromážděná stanoviska a připomínky. Zjistil, že navržená stavba je v souladu s platným územním plánem města P., projektová dokumentace stavby splňuje obecné technické požadavky na výstavbu a uskutečněním stavby nejsou ohroženy veřejné zájmy ani nepřiměřeně omezena či ohrožena práva a oprávněné zájmy účastníků řízení.

V průběhu stavebního řízení stěžovatel jako vlastník sousedního pozemku a stavby uplatnil ve lhůtě určené k uplatnění námitek a stanovisek dle § 61 stavebního zákona námitku týkající se nevyřešených vlastnických vztahů mezi sousedními pozemky p. č. st. 215 a st. 216 v k. ú. P. s tím, že do doby, než bude tato otázka vyřešena, nesouhlasí s prováděním jakékoli stavby či stavební úpravy. Stavební úřad posoudil uvedenou námitku jako námitku občanskoprávního charakteru, dle ustanovení § 137 odst. 2 stavebního zákona odkázal stěžovatele na soud a řízení přerušil. Stěžovatel ve stanovené lhůtě 35 dnů od právní moci rozhodnutí o přerušení řízení nepředložil stavebnímu úřadu žádný důkaz o tom, že by byl z jeho strany podán u soudu návrh na rozhodnutí ve sporné věci, proto si stavební úřad v souladu s ustanovením § 137 odst. 3 stavebního zákona učinil o námitce úsudek sám a ve věci rozhodl.

Stěžovatel s vydaným rozhodnutím stavebního úřadu nesouhlasil a podal proti němu odvolání, v němž opětovně namítl nevyřešené vlastnické vztahy mezi sousedními pozemky a upozornil, že v současné době probíhá na katastru nemovitostí šetření o pravosti pozemkové

mapy a jejích údajů. V odvolacím řízení bylo stavební povolení žalovaným částečně změněno rozhodnutím ze dne 28. 5. 2003, č. j. KUJI 9690/2003 OUP-HI, a to tak, že byla upřesněna podmínka č. 1 pro umístění a provedení stavby, a z výroku rozhodnutí byl vypuštěn odstavec nazvaný „Rozhodnutí o námitkách účastníků řízení“. V ostatním zůstalo stavební povolení beze změn.

Stěžovatel napadl výše označené rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu, v níž především namítal, že obě rozhodnutí vydaná ve stavebním řízení odporují zákonu, neboť vycházejí z nedostatečně a jednostranně zjištěného stavu věci, jsou založena na nesprávném hodnocení provedených důkazů a chybné aplikaci právních předpisů. Stěžovatel v žalobě poukázal na skutečnost, že do současné doby nebyly odstraněny pochybnosti o správnosti údajů v katastru nemovitostí a o skutečné výměře a prostorovém uspořádání pozemků, na nichž má být situována předmětná stavba, a vyvodil závěr, že napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu odporují ustanovení § 60 odst. 1 a § 58 odst. 2 stavebního zákona, dle kterého musí stavebník prokázat, že je vlastníkem pozemku či stavby, nebo že má k pozemku či stavbě právo, které mu dovoluje požadovanou stavbu zřídit. Stěžovatel dále uvedl, že stavební úřad pochybil také při postupu dle § 137 odst. 3 stavebního zákona, neboť si sám učinil úsudek o jeho občanskoprávní námitce, čímž nezákonným způsobem zasáhl do jeho vlastnických práv.

Krajský soud neshledal žalobu důvodnou. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že námitky stěžovatele, kterými poukazoval na nejasnosti ve vlastnických vztazích v místě, kde měla být stavba umístěna, oba správní orgány správně vyhodnotily jako námitku občanskoprávní povahy. Stavební úřad proto jako prvostupňový správní orgán nepochybil, když na základě takto stěžovatelem uplatněných námitek řízení ve věci přerušil dle § 137 odst. 2 stavebního zákona a stěžovatele odkázal na občanskoprávní soudní řízení. Pokud stěžovatel ve stanovené lhůtě neprokázal, že příslušné soudní řízení skutečně vyvolal, byl stavební úřad oprávněn vyhodnotit si předmětné námitky sám a ve věci rozhodnout. Vycházel-li při tom z výpisu z katastru nemovitostí, postupoval zcela v souladu se zákonem, neboť výpis z katastru nemovitostí je dle § 22 odst. 2 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrálního zákona“), veřejnou listinou, presumující (pokud jde o vlastnická práva k nemovitostem) správnost údajů v ní uvedených. V dané věci z výpisu z katastru nemovitostí vyplynulo spoluvlastnické právo stavebníka k pozemku, na němž měla být předmětná stavba situována, naopak tvrzení stěžovatele o jeho vlastnickém právu k této nemovitosti z ničeho nevyplynulo a stěžovatel v průběhu stavebního řízení nepředložil žádné důkazy, které by jeho vlastnické právo k této nemovitosti prokazovaly. Dalším z důkazů, které stavební úřad pro objasnění sporné otázky provedl, byl protokol o vytýčení hranice sporných pozemků vypracovaný na žádost stěžovatele úředně oprávněným zeměměřičským inženýrem. I z této listiny jednoznačně vyplynulo, že pozemek, v jehož hranicích měla být stavba umístěna, má faktickou hranici s pozemkem stěžovatele v souladu s hranicí evidovanou v mapových operátech katastru nemovitostí a že stěžovatel jako účastník tohoto úkonu nevzněl v protokolu proti takto vytýčené hranici žádné připomínky. S ohledem na uvedené skutečnosti proto stavební úřad dle názoru krajského soudu zcela správně uzavřel, že stavebník prokázal v dané věci právo stavby, a podklady, na základě kterých stavební úřad rozhodl, lze považovat za dostačující i z pohledu požadavku prováděcího předpisu, konkrétně § 16 odst. 2 písm. a) vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona (dále jen „prováděcí vyhláška“).

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Přestože stěžovatel formálně opírá kasační stížnost o důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s., podle jejího obsahu jsou v ní namítány pouze důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), tj. vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

K námitce stěžovatele, že se krajský soud náležitě nevypořádal s tím, zda žalovaný postupoval v řízení v souladu s právními předpisy a vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, když správní orgány obou stupňů vycházely z nesprávného stanoviska ohledně vlastnických práv k nemovitosti – pozemku p. č. st. 216 v k. ú. P., Nejvyšší správní soud uvádí:

Stavební řízení se podle § 58 odst. 1 stavebního zákona a § 16 a § 18 prováděcí vyhlášky zahajuje podáním žádosti o vydání stavebního povolení doložené přílohami, přičemž jednou z podmínek, která opravňuje stavebníka zřídit na pozemku požadovanou stavbu, je podle § 58 odst. 2 stavebního zákona a § 16 odst. 1 písm. a) prováděcí vyhlášky skutečnost, že stavebník musí k tomuto pozemku náležitým způsobem prokázat své vlastnické právo. Stavební úřad následně oznámí zahájení stavebního řízení všem známým účastníkům stavebního řízení, nařídí ve věci ústní jednání spojené s místním šetřením a současně upozorní účastníky řízení na to, že své námitky mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání ve věci, když k později uplatněným námitkám nebude ze strany stavebního úřadu přihlíženo (§ 61 odst. 1 stavebního zákona).

V přezkoumávané věci stěžovatel uplatnil jako účastník řízení námitku týkající se nevyřešených vlastnických vztahů, když namítal, že zamýšlená stavba je zčásti situována na pozemku, který není ve vlastnictví stavebníka, a není proto splněna jedna ze základních podmínek pro vydání stavebního povolení. K takto uplatněné námitce se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěry krajského soudu, jakož i se závěry žalovaného a stavebního úřadu, tj. že tato námitka je námitkou občanskoprávního charakteru, pro jejíž řešení je stanoven postup v ustanovení § 137 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení v případě, že mezi účastníky stavebního řízení nedojde k dohodě, odkáže stavební úřad navrhovatele na soud a současně s tím řízení přeruší a stanoví lhůtu, v níž musí navrhovatel předložit stavebnímu úřadu důkaz o tom, že byl u soudu podán návrh na rozhodnutí ve věci. Nebude-li důkaz o podání návrhu ve stanovené lhůtě stavebnímu úřadu předložen, učiní si tento úsudek o námitce sám a ve věci rozhodne (§ 137 odst. 2 a 3 stavebního zákona). Zcela shodně rozhodl Nejvyšší správní soud i v rozsudku č.j. 4 As 27/2003 – 77 ze dne 18. 9. 2003, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 64/2004.

Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal jakékoliv pochybení krajského soudu, který správně ověřil, že postup stavebního úřadu plně odpovídá shora popsané právní úpravě. Ze správního spisu vyplynulo, že se stěžovatel (resp. jeho zmocněný zástupce) nedostavil k ústnímu jednání spojenému s místním šetřením, stavební úřad se proto nemohl ohledně stěžovatelem písemně vznesené námitky pokusit o dohodu účastníků řízení. Z toho důvodu ve svém rozhodnutí ze dne 13. 12. 2002 odkázal stěžovatele se svou námitkou

na soud, řízení přerušil a pro předložení důkazu o tom, že byl u soudu podán návrh na rozhodnutí ve sporné věci, stanovil dostatečně dlouhou lhůtu 35 dnů od právní moci rozhodnutí.

Stěžovatel, přestože byl v rozhodnutí poučen o svých právech, stavebnímu úřadu nepředložil ve stanovené lhůtě žádný důkaz o tom, že by příslušné občanskoprávní soudní řízení skutečně vyvolal, a stavební úřad byl proto oprávněn vyhodnotit si předmětnou námitku sám a ve věci rozhodnout. Skutečnost, že při tom prvotně vycházel z výpisu z katastru nemovitostí, shledal Nejvyšší správní soud (ve shodě se závěry krajského soudu) zcela v souladu se zákonem, neboť právě katastr nemovitostí je podle ustanovení § 1 odst. 2 a odst. 4 katastrálního zákona informačním systémem obsahujícím soubor údajů o nemovitostech nacházejících se na území České republiky, který zahrnuje jejich soupis, popis, geometrické a polohové určení a evidenci vlastnických a jiných věcných práv podle zvláštního zákona. Výpis z katastru nemovitostí má podle ustanovení § 22 odst. 2 katastrálního zákona charakter veřejné listiny, u níž se nejen ohledně vlastnických práv k nemovitostem presumuje správnost údajů v ní uvedených.

V přezkoumávané věci výpis z katastru nemovitostí jednoznačně prokázal spoluvlastnické právo stavebníka k pozemku, na němž měla být předmětná stavba umístěna, stejně jako protokol o vytýčení hranice sporných pozemků, z něhož nepochybně vyplynulo, že pozemek, v jehož hranicích měla být stavba realizována, má faktickou hranici s pozemkem stěžovatele, v souladu s hranicí evidovanou v mapových operátech katastru nemovitostí. Žalovaný ověřil, že na katastru nemovitostí neprobíhá žádné šetření o pravosti katastrální mapy a údajů v ní uvedených, a stěžovatel v průběhu stavebního řízení nepředložil žádný relevantní důkaz, který by existenci jeho vlastnických práv k pozemku prokazoval. Krajský soud proto správně vyhodnotil správními orgány zjištěný skutkový stav jako dostatečný a úplný pro rozhodnutí ve věci.

Nejvyšší správní soud považuje za zásadní na tomto místě připomenout, že stěžovatel ve své správní žalobě i samotné kasační stížnosti jako jedinou akcentuje otázku nevyřešených vlastnických vztahů k pozemkům. Vlastnické právo je právem soukromým, k jehož ochraně jsou ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu povolány soudy v občanském soudním řízení. Přestože stěžovatel měl možnost obrátit se se svou námitkou na soud v občanskoprávním řízení, a o této možnosti byl v průběhu stavebního řízení náležitě poučen, ve stanovené lhůtě tak neučinil a namísto toho zpochybnil posouzení této otázky v žalobě ve správním soudnictví a následně i v kasační stížnosti. Cílem správního soudnictví je poskytování ochrany veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob ve smyslu ustanovení § 2 s. ř. s. Rozhodování ve správním soudnictví není rozhodováním další nalézací instance, nýbrž v tomto konkrétním případě přezkumem zákonnosti rozhodnutí žalovaného. Rozsah a meze přezkumu soudu ve správním soudnictví jsou tak co do okruhu zjišťování skutečného stavu věci a hodnocení důkazů omezeny a jsou určeny pouze zákonnými hledisky. Soud zkoumá, zda si správní orgán k věcné otázce opatřil všechny podklady nezbytné pro rozhodnutí ve věci (popř. podklady výslovně zákonem stanovené), zda se těmito podklady řádně zabýval, zda se ve svém rozhodnutí vypořádal se vznesenými námitkami a nedopustil se chyby v logickém úsudku. Stěžovatel se rozhodl využít zákonných prostředků ochrany v rámci linie správního soudnictví, musel si být proto vědom všech shora uvedených důsledků tohoto svého rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem uzavírá, že ve stavebním řízení byl žalovaným i stavebním úřadem dodržen zákonný postup při zjišťování skutkové

podstaty a stavební řízení není zatíženo vadou mající za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. V průběhu správního řízení před žalovaným i stavebním úřadem byly řádně zhodnoceny důkazní prostředky, provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož správní orgány při svém rozhodování vycházely, rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno a pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgány a následně i krajský soud vycházely a jakými právními úvahami se při rozhodování řídily. Krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal v souladu s příslušnými ustanoveními části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., tj. v mezích žalobních bodů se zabýval postupem žalovaného ve správním řízení, shrnul podstatu sporu a skutečný stav věci potřebný pro posouzení důvodnosti žalobních bodů.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační námitka stěžovatele dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není důvodná. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému náklady řízení nevznikly, soud proto rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů soudního řízení nepřiznává (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. listopadu 2006.

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu